

MARK BURNELL

ÎN RITMUL INIMII

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

CORINT
BOOKS

—2020—

0617 GMT/0117 EST

Afară, temperatura a ajuns la -52°C . Înăuntru, se menține constantă la 23°C . Afară, stăpână e viteza. Înăuntru, nemișcarea. Afară, presiunea atmosferică este cea specifică unei altitudini de 12 850 de metri. Înăuntru, presiunea atmosferică este echivalentă unei altitudini de 1 984 de metri. Executată din aluminu și asamblată undeva lângă Seattle, linia de demarcație dintre aceste două medii reciproc ostile are o grosime de numai doi milimetri.

Martin Douglas își ținea ochii închiși, dar nu adormise. Ocupant al locului 49C, născut în Uniondale, statul New York, și stabilit în Manhattan, Douglas se concentra să respire și să ignore tensiunea care îl însoțea asemenea unui pasager invizibil în fiecare zbor. Din canalul cu muzică clasică pus la dispoziție de linia aeriană îi picura în căști o piesă de Mahler. Aceasta atenua zgomotul făcut de motoare și masca micile schimbări de altitudine care, de obicei, îi accelerau pulsul. Acum însă, cu muzica liniștitoare în urechi și cu oboseala care începuse să se instaleze după anxietatea necruțătoare care nu îi dăduse pace, aproape că se relaxase. Întredeschise ochii cu pleoapele grele. Imagini dintr-un film pâlpâiau pe ecranele TV de deasupra

culoarelor, dar majoritatea pasagerilor din jur adormiseră. Îi invidia. Observă în capătul îndepărtat al cabinei două conuri de lumină care cădeau din ledurile pentru citit încastrate în tavan. Închise din nou ochii.

La momentul exploziei, zborul NE027 al companiei North Eastern Airlines, care decolase de pe aeroportul JFK din New York cu destinația Heathrow, Londra, se afla deasupra Atlanticului. La bordul avionului, un Boeing 747 cu o vechime de douăzeci și șase de ani, se găseau, cu tot cu piloți și echipajul de cabină, trei sute optzeci și opt de persoane.

Copilul Elliot Sweitzer bea cafea. Larry Cooke, inginerul, se întorcea la locul său după o scurtă plimbare pentru a-și dezmoți picioarele. În carlingă, luminile erau difuze. Afară era o noapte frumoasă, senină. Luna strălucitoare arunca raze argintii peste întinderea liniștită a oceanului. Deasupra avionului, stelele sclipeau. Spre est și spre nord, cerul căpătase o nuanță violacee, cu mici pete de roșu-sângerieu către linia curbată a orizontului.

Nenumăratele ore petrecute într-un simulator 747, combinate cu anii de experiență practică de zbor, nu îi pregătiseră însă deloc pe piloți pentru șocul fizic resimțit la momentul exploziei. Ceașca de cafea zbură din mâna lui Sweitzer și se sparse la impactul cu instrumentele aflate în fața sa. Cooke nu își legase bine centura de siguranță și fu aruncat în spatele scaunului pe care stătea colegul lui. Auzi cum i se rupe clavicula.

Într-o clipă, carlinga se umplu parcă de ceață și se auzi țiuitul ce însoțea procesul de depresurizare. Căpitanul Lewis Marriot fu primul care reacționează. Își trase o mască de oxigen peste față și încercă să pună cap la cap informațiile terifiante din jur.

— Activăm procedura de depresurizare rapidă! zise și se răsuci către copilot. Ești teafăr, Elliot?

Sweitzer băjbăia după mască.

— Da... Sunt OK.

— Preia tu avionul! îi comandă Marriot, după care se întoarce pentru a verifica starea lui Cooke. Larry?

Pe fruntea lui Cooke apăruseră picături de sânge. Brațul stâng îi amortise. Prin cămașă își simțea clavicula ruptă. Se târî cu prudență înapoi în scaun și-și potrivea masca de oxigen.

— N-am... nimic...

— Bun, atunci dă-mi raportul!

Pe panoul din fața lui Cooke pierderea de presiune din cabină era indicată de o lumină roșie intermitentă. O alarmă porni să urle. Cooke apăsă pe buton pentru a o reduce la tăcere.

— Avertizare gravă de pierdere a presiunii în cabină.

Sweitzer spuse:

— Trebuie să coborâm la o altitudine mai joasă.

Marriot încuviință.

— Setează schimbarea de altitudine de zbor! Micșorează forța de tracțiune! Activează frâna pneumatică!

O lumină galbenă începu să pâlpâie în fața lui Cooke.

— Avertizare hidraulică gravă, anunță el și apăsă pe buton pentru a-l reseta.

Două secunde mai târziu, lumina se stinse din nou.

— Am pierdut un set de sisteme hidraulice.

Avionul 747-200 era echipat cu trei tipuri diferite de sisteme hidraulice.

— Am și o avertizare de dezechilibru la carburant.

O lumină roșie de avertisment se aprinse, însoțită de un sunet de sonerie. *Foc la bord!*

— Avem probleme cu pilotul automat, spuse Sweitzer. Se simte o vibrație.

Marriot aruncă o privire spre Cooke.

— Lista de verificări în caz de incendiu la motoare! Care dintre ele e afectat?

— Numărul doi.

Sub supravegherea lui Cooke, Marriot opri motorul cu pricina și butonul de control al carburantului, după care trase de maneta de incendiu pentru a închide sistemele hidraulice și supapele de scurgere a combustibilului. Apoi răsuci maneta pentru a activa stingătoarele de incendiu.

— Pierdem pilotul automat! Ne lasă și al doilea set de sisteme hidraulice!

— Dezactivează pilotul automat, Elliot!

Sweitzer încuviință cu o mișcare din cap.

— Va trebui să încetăm. Vibrația e prea puternică!

— Ține avionul stabil și întoarce! Aterizăm la Gander!

Indiscutabil, Gander, în Newfoundland, era cea mai apropiată pistă de aterizare.

Sweitzer se străduia să stăpânească manșa.

— *Doamne, ce greu răspunde la comenzi!*

Alarma de incendiu răsună din nou, dublată de aprinderea luminii principale de avarie.

— Trebuie să mai facem o încercare cu extingtorul! spuse Cooke. Motorul încă arde.

— Cred că avem probleme cu manșa, iar stabilizatorul s-a defectat. Ne pierdem echilibrul!

Marriot comută radioul pe VHF 1215, frecvența de urgență.

— SOS, SOS, SOS! Aici Northern Eastern Zero Doi Șapte. Am activat procedura de aterizare de urgență. Avem avarii structurale. Foc la motoare nestins.

Decelerația violentă îi aruncă pe toți înainte. Aceia care nu își legaseră centurile de siguranță fură imediat azvârliți de pe

scaune. Martin Douglas fu săltat în aer, însă centura, strânsă peste partea superioară a coapselor, îl ținu în loc. Se lovi cu capul de scaunul din față. Își pierdu cunoștința, iar corpul îi fu imediat aruncat înapoi în propriul scaun.

Leșinul nu dură decât trei secunde. Deși amețit, Douglas își dădu seama că avea nasul spart. Și-l zdrobise când se lovise de scaunul din față, iar pielea i se jupuisese în mai multe locuri. Din rana în formă de stea se scurgea sânge, care nu i se prelingea însă pe chip. Nu îi păta cămașa și nu îi stropea poala. În schimb, sângele era parcă supt din piele. Un fir lipicios de picături purpurii fusese împins înaintea și zbura peste scaune, purtat de aerul ce năvălise la bord.

Și mai în față, o parte din podeaua cabinei de zbor se prăbușise. Scaunele rupte se desprinseseră din locurile unde fuseseră fixate, absorbite în aerul întunecat al nopții. O tornadă zdrobise fuzelajul, sfâșiasse hainele de pe oameni, dezlipise corpurile de pe scaune, bagajele de mână de pe podea și din compartimentele de deasupra. Toate acele resturi fuseseră aspirate de o forță invizibilă enormă spre partea din față a Boeingului 747. Majoritatea celor care încă mai erau în stare urlau, dar țipetele lor disperate se pierdeau în vuietul decompresiei. Alții erau inconștienți. Sau deja morți.

Durerea din urechile lui Douglas era chinuitoare, consecință a zgomotului ca de tunet, de o forță percutantă colosală, și a schimbării bruște în presiunea atmosferică. Însă comparativ cu spaima pe care o încerca, durerea nu era decât un motiv minor de iritare. Groaza îi strângea ca un clește gâtul, stomacul, pieptul. În timp ce avionul începu să coboare, bărbatul se împinse instinctiv în rezemătoarele de brațe și se săltă de pe scaun, întinzându-se ca pentru a contracara, oricât de anemic, inevitabila deplasare în jos. Aparatul de zbor vibra acum incontrollabil.

Lui Douglas i se păru că ajunsese în iad și că, indiferent de ceea ce avea să urmeze, mai rău de atât nu se putea.

Băiatul care adormise pe locul 48B nu se mai afla acolo. Purtase centura de siguranță, însă nu suficient de bine strânsă. Fata de pe locul de lângă geam era fie inconștientă, fie moartă. Părul îi căzuse peste față, acoperind-o, dar pe storul de lângă ea se prelingea un fir gros de sânge. Care părea negru la culoare.

Măștile de oxigen căzuseră din tavan, fiind atrase spre sursa depresurizării. Douglas întinse iute mâna spre una dintre ele, o scoase din tubul de plastic și își acoperi cu ea nasul și gura. Respirația prin mască se dovedi a fi mai dificilă decât plasarea ei peste față; plămânii păreau să i se închidă, trăgea aer în piept tot mai superficial, iar timpii dintre inhalări se scurtau. Mici stele albe îi explodau în ochi.

Își permise răgazul de a arunca o privire în jur. În cabină era întuneric, dar reuși să zărească câțiva pasageri și își dădu seama că se număra printre puținii conștienți încă. Deși avea emoții de fiecare dată când zbura, niciodată nu își imaginase că va simți o spaimă atât de acută, că vechiul său coșmar devenit, între timp, realitate avea să se transforme într-un soi de bisturiu care tăia în carne vie.

Alarma de incendiu sună din nou. Cooke nu mai știa ce să facă. Toate luminițele de pe bord se aprinseseră. Presupuse – căci nu voia să recunoască nici măcar față de sine însuși că știa cu certitudine – că focul, care ardea în continuare cu putere, cuprinsese și cel de-al treilea și ultimul dintre sistemele hidraulice. Coborârea avionului se transformase acum într-un plonjon în gol.

Îl prinse pe Marriot de umăr.

— Focul se extinde. E cazul să suni.

Marriot apelă frecvența de urgență 1215.

— SOS, SOS, SOS! Aici North Eastern Zero Doi Șapte. Am activat procedura de aterizare de urgență. Ne prăbușim! Incendiul a scăpat de sub control. Sistemele hidraulice nu mai funcționează. Poziția noastră este cincizeci și patru grade nord, patruzeci vest. Vom încerca să...

Martin Douglas era pe punctul de a hiperventila, o stare pe care și-o dorea din toată inima. Leșinul ar fi fost o ușurare și o binecuvântare. Cabina se umpluse de fum.

Cândva avusese un accident de mașină. Circulase cu peste o sută zece kilometri la oră pe un drum care traversa o pădure în Vermont și nimerise pe o porțiune cu polei. Mașina derapase și intrase pe sensul opus. Din fericire, din față nu venea niciun vehicul. Din nefericire, șoseaua era mărginită de pini. Atunci avusese la dispoziție câteva clipe, în anticiparea coliziunii, pentru a simți spaima și a cântări posibilitatea, reală, a morții. Acum lucrurile stăteau diferit. Moartea nu mai era o posibilitate reală. Ci un fapt inevitabil. Avionul se prăvălea din înaltul cerului. Douglas știa că era deja un om mort.

Când nu reuși să respire mai adânc și mai iute, se opri. Preț de o clipă. După care inspiră prelung. Și, odată cu aerul care îi pătrundea în plămâni, tensiunea acumulată îl părăsi. Simți cum i se scurge din cap, prin piept și stomac, apoi mai jos, prin picioare, și se prelinge afară din tălpi, contopindu-se cu carcasa Boeingului 747, care se dezintegra.

Și pentru o clipă, într-un avion, Martin Douglas fu copleșit de un sentiment de pace.

1

LUMEA
LISEI

Are părul vopsit blond.

Individul era un *skinhead* solid, îmbrăcat într-un trening Reebok. Căra după el un sac de pânză burdușit cu cartonașe care făceau reclamă unor prostituate. Umbla de-a lungul străzii Baker, din cabină telefonică în cabină telefonică, și lipea afișele pe geam cu ajutorul unui adeziv. Keith Proctor îl urmări de la distanță înainte de a-l aborda. Îi arătă bucățica de carton care îi fusese dată de una dintre prietenele ei și-l întrebă dacă o recunoștea pe femeie. Individul se lăsă convins să-i răspundă numai după ce îi plăti cincizeci de lire. Da, știa cine e. Dar nu, tipa nu făcea parte din grupul lui de dame. Auzise însă un zvon cum că lucra în Soho.

Pe bucata de carton de un galben murdar era fotografia unei femei care își arăta sânii, ținându-i umflați în față, între mâini. Jumătatea de jos a cartonașului, cea care conținea numărul de telefon, lipsea.

După o oră, Proctor străbătea grăbit Shaftesbury Avenue. Burnița care cădea era atât de fină, încât rămânea agățată în aer precum ceața, însă umezeala pătrundea peste tot. Oamenii care traversau Cambridge Circus către Palace Theatre pentru a urmări spectacolul *Mizerabilii* arătau cu adevărat mizerabil, în

perfectă concordanță cu titlul piesei, cu umerii încovoiați și capetele plecate, de parcă asta i-ar fi putut apăra de frig și de umezeală. Pe Charing Cross Road traficul era aglomerat. Luminile de poziție roșii ale mașinilor se reflectau tremurând în băltoace.

În Cambridge Circus se afla un grup de patru cabine telefonice de modă veche. Proctor așteptă cinci minute să se elibereze una. În timp ce ușa se balansa în spatele său, înăbușind sunetele de afară, își dădu seama că cineva fumase înăuntrul cabinei. Mirosul rânced de țigară era neplăcut, însă Proctor se simți, împotriva voinței sale, recunoscător pentru că masca în mare măsură duhoarea de urină.

Cabina telefonică era acoperită pe trei laturi de cartonașe cu reclame la prostituate. Proctor își trecu ochii peste ele. Unele erau fotografii, color sau alb-negru, altele, desene. Unele nu conțineau decât texte, în majoritate tipărite, deși câteva, puține la număr, erau pur și simplu mângălite de mână. Ofereau sex obișnuit, sex oral, sex anal. Femeile erau roșcate, blonde și brunete. De la adolescente la dame trecute de prima tinerețe. În partea de sus a cabinei telefonice, cartonașele erau rânduite precum mărfurile de pe rafturile unui supermarket. Negrese, asiatice, orientale, scandinave. Unele reclame semnalau naționalitățile: „olandeză pieptoasă – numai 21 de ani”, „transsexual brazilian – nou sosit în oraș”, „puicuță australiană numai bună pentru distracție și jocuri”, „nimfomană nemțoaică, 19 ani – nu se dă în lături de la nimic”. Un cartonaș proclama: „Femeie matură și mândră de asta! Patruzeci și patru măsura pieptului, dar și vârsta”.

Proctor scoase din buzunar cartonașul galben rupt și îl compară cu cele din cabina telefonică. Găsi potrivirea în stânga sus. Bucata de hârtie lipită pe peretele cabinei era întreagă, iar numărul de telefon ocupa jumătatea sa inferioară. Vârî o monedă de douăzeci de pence în fantă și formă numărul.

Răspunse imediat o voce de femeie mai degrabă plictisită decât seducătoare.

— Mă aflu... într-o cabină telefonică, se bălbâi Proctor. În... în Cambridge Circus.

— Noi suntem în Brewer Street. Știi unde e?

— Da.

— Fata pe care ți-o putem oferi azi e grozavă. Se numește Lisa, e blondă, are o față superbă și picioare lungi și frumoase. Are optsprezece ani, nici o lună în plus, și măsoară...

Lui Proctor i se înmuia ră genunchii.

— Treizeci de lire masajul cu ejaculare, iar prețurile urcă până la optzeci de lire pentru servicii complete. Ce anume cauți, draguțule?

Nu avea un răspuns pregătit.

— Nu... nu sunt sigur...

— Atunci de ce nu discuți în persoană cu tână domnișoară?

— Poftim?

— Te poți hotărî la fața locului. Când aveai de gând să vii?

— Nu știu. Când ar fi...

— Domnișoara e liberă în clipa aceasta.

Precum un comis-voiajor abil, femeia nu îi dădu răgazul de a se răzgândi.

— Nu-ți ia decât cinci minute să ajungi aici. Vrei să îți dau adresa completă?

Decorațiunile de Crăciun împodobeau străzile, aninate de felinare, sau umpleau vitrinele puburilor și restaurantelor. Strălucirea lor țișătoare se potrivea de minune cu aranjamentele luminoase vulgare din sex shopuri. Proctor trecu pe lângă doi tineri fără adăpost care se strânseseră unul într-altul într-un mic gang, încercând să se ferească măcar de ploaie, dacă nu să se încălzească. Împărțeau o doză de Carlsberg Special Brew.

Adresa pe care o căuta se afla vizavi de Raymond Revuebar, între un minimarket asiatic și un magazin care închiria filme porno. Femeia cu care vorbise la telefon îi răspunse la interfon.

— Urcă la ultimul etaj!

Holul era înghesuit și prost luminat. Sub scara fragilă fuseseră depozitate biciclete stricate și piese de mobilier aruncate. Proctor simți o gheară în stomac când începu să urce scările. Pe fiecare palier erau fie două, fie trei uși. Niciuna nu se mănă cu cealaltă. Majoritatea erau șubrede, cu balamalele abia ținându-se de cadrele putrezite și cu zăvoarele inutile. La etajul al treilea trecu însă pe lângă o ușă cu aspect nou. Era vopsită în negru, iar o bucată întreagă din perete fusese îndepărtată și refăcută pentru a-i face loc. Avea trei încuietori strălucitoare și masive din oțel.

În capătul scărilor, ușa era ținută deschisă de o femeie obeză, trecută de cincizeci de ani, cu ochelari colorați. Purta pantofi sport Nike, o pereche de colanți de culoare gri și un jersey violet cu mânecile suflecate până la coate. Apartamentul se afla într-o mansardă. Micul living era dominat de un televizor de mari dimensiuni. Pe o canapea bej dezmembrată trona o cutie de carton deschisă, cu jumătate de pizza neatinsă. Femeia îl conduse pe Proctor spre încăperea din fund.

— Vrei ceva de băut, scumpule?

— Nu!

— Cum vrei! Așteaptă aici! Fata va veni într-o clipă.

Închise ușa și îl lăsă singur. O saltea de mărimea unui pat matrimonial fusese așezată pe o ramă de lemn joasă. Cuvertura era verde-închis. Pe polița căminului, pe masa din capătul îndepărtat al camerei și pe cele două cutii care serveau drept noptiere se puteau observa sticle de vin din ale căror gâturi ieșeau lumânări. Mai multe duzini de prezervative se șteau

dintr-un bol din sticlă albastră așezat pe blatul unui scrin. În cameră era foarte cald și putea a ulei de bebeluși și a tutun. Proctor se apropie de fereastră, iar scândurile podelei scârțâiră sub pașii săi. Luminile care pulsau de afară hașurau perdelele atât de subțiri, încât erau aproape străvezii. Le dădu la o parte și aruncă o privire în jos, spre strada aglomerată.

— Te uiți după cineva?

Nu o auzise intrând. Se răsuci spre ea. Fata era îmbrăcată cu un halat de satin rubiniu, iar când se întoarse pentru a închide ușa, Proctor observă că avea imprimat pe spate un dragon mare. Halatul era deschis, așa că văzu că pe dedesubt tânăra purta lenjerie neagră, portjartier și o pereche de pantofi cu toc înalt. Avea părul blond, *vopsit*, dar rădăcinile închise la culoare erau vizibile. Îi atârna până la umeri și, chiar și în întunericul acela, se vedea cu ușurință că nu i-ar fi stricat să fie spălat.

Lumina înșelătoare nu îi putea ascunde însă fața palidă, corpul slab și oboseala. Avea constituția unei persoane mai solide, dar îi lipsea carnea care să o acopere. Când se mișcă, halatul i se deschise și mai mult și, din partea opusă a încăperii, Proctor îi zări coastele care ieșeau prin piele. Era machiată – obraji de culoare piersicii, buze sângerii și mult dermatograf –, însă restul corpului îi era alb ca brânza, iar când zâmbi, nu reuși decât să pară și mai obosită.

— Numele meu este Lisa. Pe tine cum te cheamă?

Proctor ignoră întrebarea.

— Nu arăți la fel ca pe cartonaș.

Fata ridică din umeri.

— Nu vreau să merg pe stradă și să îmi văd figura în cabinele telefonice. Și nici n-am chef ca oamenii să mă arate cu degetul fiindcă m-au recunoscut din poză.

— Mda, presupun că ai dreptate.

Fata păstră distanța și își puse o mână în șold, dând la iveală și mai mult din ceea ce purta pe dedesubt.

— Deci, ce anume dorești?

Proctor duse mâna la buzunarul hainei. Pipăi cartonașul galben rupt.

— Doar să stăm de vorbă.

Zâmbetul fals de pe buzele fetei se șterse.

— Tariful meu minim este de 30 de lire. De banii ăștia ai parte de masaj cu mâna până la ejaculare.

— Cum te cheamă?

— Ți-am spus. Lisa.

— E numele tău adevărat?

— Poate.

— Da sau nu?

— Ce te privește?

— Vreau să știu, atâta tot.

Fata rămase tăcută o clipă.

— Știi ceva, de ce nu-mi spui tu? Ia zi, ce crezi, sunt Lisa sau mă cheamă altfel?

— Cred că nu ești Lisa.

— Nu zău? spuse fata, dar zâmbetul nu-i îndulci asprimea privirii. Și cine crezi că sunt, mă rog frumos?

— Mă gândesc că s-ar putea să fii... Stephanie.

Nicio tresărire. Proctor fu dezamăgit.

— Spune-mi: ești Stephanie?

— Depinde.

— De ce anume?

— De câți bani ești dispus să cheltuiești. Dacă nu ieși cu niște mălai la înaintare, sunt nimeni. Dacă nu vrei decât să stăm de vorbă, foarte bine, dar tot o să te coste treizeci de parale. Nu fac nimic gratis.

Proctor vârî mâna în buzunar după portofel.

— Treizeci ai zis?

Fata dădu din cap.

— Treizeci. Și de banii ăștia o să fiu Stephanie sau Lisa, sau cine vrei tu să fiu.

Proctor scoase trei hârtii de zece lire și le ținu în sus, de parte de mâna ei.

— Nu vrei să fii cine ești cu adevărat?

Fata nu răspunse până ce nu îi înmână bancnotele. Le luă, le împături în două și îl întrebă:

— Ce cauți aici? Ce vrei să știi?

— Adevărul.

— Uite ce-i, sunt prostituată, nu preot. Nu ai ce adevăr să descoperi aici. Nu de la mine, în orice caz, și nici de la tine. Proctor se încruntă, așa că fata adăugă: Diseară, când o să ajungi acasă, o să îi spui nevastei că ai fost la curve? Și că ai plătit pentru serviciile lor?

— Nu sunt căsătorit.

— Atunci prietenei. Sau oricui altcuiva...

Proctor nu simți nevoia să-i răspundă.

— Știam eu! Așa că nu mă mai bate la cap cu prostia asta cu aflarea adevărului.

Nu numai tonul i se schimbase, ci și accentul; cel londonez sudic era înlocuit de un altul mai greu de identificat. Dacă din primele ei remarci răzbătuse o doză de ațățare vulgară, acum i se adresa pe un ton rece și direct.

Proctor îi răspunse la fel de tăios.

— Cred că numele tău real este Stephanie Patrick.

De data asta știu că lovise drept la țintă. Fata îngheță, chiar dacă numai pentru o clipă, la auzul numelui de familie, și asta

o trădă. Proctor văzu cum încerca să-și revină din șoc, dar se sîzî și că ea era conștientă că o observa cu atenție.

— Nu mă înșel, nu-i așa?

Pentru prima oară fata îl privi deschis cu dușmănie.

— Cine ești?

— Numele tău *este* Stephanie Patrick?

Fata se uită în jos la bancnotele strânse în pumn și zise:

— Mă duc să-i dau banii cameristei și, când mă întorc, o să stăm de vorbă. OK?

Lui Proctor îi luă câteva secunde ca să priceapă cine era „camerista” – femeia grasă care îi deschisese ușa.

— OK!

Lisa, căci, din câte se părea, așa insista să rămână, ieși și îl lăsă singur în încăpere. Se întoarse peste câteva minute transformată într-un bărbat de un metru nouăzeci și trei cu alură de halterofil. Individul nu avea gât, iar capul său ras uriaș se contopea cu umflăturile grotești ale mușchilor de pe umeri. Tricoul alb îi era lipit atât de strâns pe corp, încât părea pictat.

Nu fu nevoie să ridice vocea când arătă cu degetul spre Proctor, murmurând:

— Tu. Afară. Acum.

Proctor se răsuci pe o parte, vag conștient de gunoiul îmbibat cu apă pe care zăcea. Burnița îi cădea ușurel peste față, care îl ustura. Un ochi îi era închis. Cu celălalt desluși două ziduri de cărămidă înnegrită care păreau să se unească în vârf. Se afla pe un fel de alee împuțită.

Bătaia pe care o încasase fusese scurtă, brutală și deprimant de eficientă; cel care i-o administrase nu era, în mod cert, un novice. După o ultimă lovitură cu picioarele în coaste, îi servise un avertisment lipsit de echivoc, sâsâind:

— Dacă te mai prind că dai târcoale, îți smulg boășele! Și asta doar așa, de început. Acum cară-te naibii de aici!

După aceea auzise o ușă trântindu-se undeva în spate și fu lăsat să zacă singur, lungit pe un strat de gunoi putrezit. Pentru o vreme, nu încercă să se miște. Rămase întins pe spate, cu brațele înfășurate peste coastele care îl ardeau. În gură simțea gust de sânge.

Își ridică privirea și zări pete de lumini untoase strecurate printre crăpăturile unor perdele. Iar printr-o fereastră pe jumătate deschisă îl auzi pe Bing Crosby fredonând la radio:

*I'm dreaming of a White Christmas...*¹

¹ Celebră melodie compusă în 1940 de Irving Berlin și interpretată de-a lungul timpului, în diverse versiuni, de Bing Crosby, Frank Sinatra, Andy Williams, Michael Bolton sau Bette Midler (n. tr.).